

předešlého, jest vyvrácena zjištěním nalézacího soudu, že obchod byl veden na jméno jeho manželky, že obžalovaný jejím jménem zboží objednával a platil, z čehož plyne, že podmětem práv a povinností z vedení obchodu vyplývajících nebyl obžalovaný, nýbrž jeho manželka. Bylo proto neodůvodněnou zmatečnou stížností zavrhnouti.

Čís. 2543.

»Převedením věci na sebe« (§ 185 tr. zák.) rozumí se nabytí skutečné moci nad ukradenou věcí, spojené s úmyslem, nakládati s ní jako se svou vlastní; předpokládá se pozitivní činnost nabývací.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1926, Zm II 194/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečnou stížností obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uher-ském Hradišti ze dne 26. března 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ů 185, 186 a), b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se jediného důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., zmatečnou stížností namítá, že rozsudek nezjišťuje žádné skutečnosti, z níž by vycházelo na jevo, že obžalovaný ukradené věci ukrýval, na sebe převedl nebo zašantročil, nezjišťuje zejména, že on věci ty v domě, v němž nyní bydlí, uložil a tak jejich vlastníku zabránil s nimi nakládati. Stížnost poukazuje na zodpovídání se obžalovaného, podle něhož věci, ukradené jeho bratrem Janem P-em, byly uloženy v domě otce obou Štěpána P-a, který však postoupil dům ten své dceři Františce, provdané za Jana Ch-a, jenž nyní rovněž v domě tom bydlí. Z toho nelze prý usuzovati, že ukradené věci ukrýval právě obžalovaný. Stížnosti nelze potud přiznati oprávnění, pokud brojí proti tomu, že nalézací soud nezjistil skutečnosti, z kterých tu vyplývalo, že obžalovaný ukradené věci ukrýval nebo zašantročil, neboť rozsudek neshledal skutkovou podstatu zločinu podílnictví na krádeži v tom, že obžalovaný věci, ukradené jeho bratrem Janem P-em, ukryl (ukrýval) nebo je zašantročil, nýbrž podle svého výroku pouze v tom, že je na sebe převedl. Zbývá proto zabývatí se výtkou zmatečnou stížnosti pouze v tomto jediném směru, a tu nelze jí upříti oprávnění. »Převedením věci na sebe« rozumí se nabytí skutečné moci nad ukradenou věcí, spojené s úmyslem nakládati s ní nadále jako se svou vlastní (viz rozhodnutí sb. n. s. čís. 9 a 386). Podle toho bylo by třeba, by rozsudek zjistil skutkové okolnosti, z nichž by vyplývalo, že tu jsou tyto známky skutkové podstaty zločinu ve směru, ve kterém obžalovaný jedině byl uznán vinným. Rozsudek po objektivní stránce pouze zjišťuje, že věci asi před čtyřmi lety ukradené bratrem obžalovaného Janem P-em, zůstaly v domě otce obžalovaného, kterýžto dům přešel provdáním se dcery otce obžalovaného na jeho zeti Jana Ch-a,

že obžalovaný v domě svého švakra bydlí a že si věci »u sebe ponechal a po delší dobu ponechával«. Nějaký bližší vztah obžalovaného k ukradeným věcem rozsudek ani po stránce objektivní nezjišťuje; tím méně pak obsahuje zjištění po stránce subjektivní. By však bylo lze mluvit o tom, že obžalovaný na sebe věci převedl, musila by býti zjištěna pozitivní činnost obžalovaného, kterou převzal ukradené věci do své moci, věda při tom, že jde o věci ukradené, — a dále musily by býti zjištěny skutečnosti, ze kterých by plynul jeho úmysl, nakládati s věcmi jako s vlastními. Jelikož nalézací soud nezjistil skutečností, jež měly býti rozsudku za základ položeny, nezbylo než oprávněně zmateční stížnosti z důvodu čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř. vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 2544.

Okolnost, že odsouzený jest osobou práce se štítící, není podmínkou výroku o přípustnosti dáti ho do robotárny (§ 7 zák. ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák.).

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1926, Zm I 676/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského, jakožto nalézacího soudu v Hradci Králové ze dne 26. října 1926, jímž byla uznána vinnou zločinem utrhání na cti podle Šu 209 tr. zák., přestupky krádeže podle §§ 171, 460 tr. zák. a tuláctví podle Šu 1. zákona ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák., pokud čelila proti výroku, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přestupkem tuláctví podle Šu 1. zákona ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák., a zamítl odvolání obžalované z výroku, jímž bylo vysloveno, že může býti dodána do robotárny. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Obžalovaná odůvodňuje odvolání z výroku, jímž bylo vysloveno, že může býti dána do robotárny, tím, že nebylo prokázáno, že jest, ač se dopustila přestupku proti zákonu u tuláčích, osobou práce se štítící. Do robotáren mohou prý býti dány pouze osoby práce se štítící a, ježto tato okolnost ohledně ní nebyla zjištěna, nemělo by býti vysloveno, že může býti dána do robotárny. Podmínkou napadeného výroku jest podle Šu 7. zák. čís. 89/85 ř. zák. pouze odsouzení pro přestupky podle Šu 1—6 zák. čís. 89/85 nebo podle Šu 3 čís. 108/73 ř. zák. Tato podmínka byla splněna a mohl proto soud napadený výrok učiniti bez zjišťování, zda stěžovatelka jest skutečně osobou práce se štítící. Zda jest účelným, by byla obžalovaná dána do robotárny, zda jsou dány podmínky odevzdání tam a zda tam obžalovaná skutečně dána bude, o tom nerozhoduje soud, nýbrž podle Šu 7. zák. čís. 90/85 ř. zák. komise zřízená buď u zemské neb určitých okresních správ politických. Bylo proto odvolání z výroku, jímž bylo vysloveno, že obžalovaná může býti dána do robotárny, jako neodůvodněné zamítnuto.